

Nov up je prešinil deklico. Pogledala je bratcu s solznimi očmi v obraz in je dvomila: „Pa če je to res, Andrejec? Če je res? ... Če se ne lažeš, Andrejec?“

„Kaj bom lagal!“ je vzkipel Andrejec. Toda mirno in prijazno je nadaljeval: „Le verjemi mi, Nežica ... Pojdiva na vas, pa vprašava tam. Samo obraz si obriši poprej! Da ne poreko ljudje: Glejte jo, Nežico! Joče se kakor majhen otrok ...“

Ubogala je Nežica Andrejca. Lepo si je obrisala obraz s predpasnikom in ni jokala več. Samo oči, te žalostne oči, so ji bile rdeče od joka. Prijel jo je bratec za roko in napotila sta se proti vasi.

Srečala sta Jozovega Grega, planinskega pastirja. Nazaj je šel v planino k svoji ljubi živini. Ej, težko mu je v dolini, in zrak mu ne ugaja tu. Tam gori — da, na planini tam je prijetno! Poje se in vriska, da odmeva daleč naokrog, in srce je veselo in svobodno.

Srečala sta ga Andrejec in Nežica, in Andrejec ga je nagovoril: „Oj, stric Jozov Grega, ali so res umrli gospa iz mesta?“

„Niso umrli, Andrejec Kovačev,“ je odvrnil Jozov Grega, planinski pastir. „Malo so bolni, pa bodo že boljši ... A profesor so umrli — mhm, pa jutri bo pogreb.“

In šel je dalje Jozov Grega. Nerodne coklje so ropotale po kamenitem potu, in Joza je stopal vedno hitreje. Nazadnje pa je izginil tam ob skalah.

„Vidiš, da niso umrli gospa?“ je dejal Andrejec sestrici. „Ali ti nisem rekel? Pa si mislila, da lažem.“

Veselse se je naselilo na obrazu male Nežice. Lepe in prijetne misli so ji prišle v srce. Niso umrli prijazna gospa in morebiti jo bodo še kdaj pobožali po laseh in se ji nasmihali dobrovoljno. Tolažila jih bo, ker so umrli gospod profesor, in so sami tako žalostni zdaj. Najlepših rož bo natrgala tam na polju. V prijazen šopek jih bo povila in podarila gospe, da se bodo nasmehnili. Vsako jutro jih bo podarila gospe, kakor mami in očku tam na grobu ...

Hitro sta šla bratec in sestra proti vasi in dalje iz ulice v ulico in sta se držala za roko ...

(Dalje.)

Kdaj?

Kdaj bom zlagal
spet vesele pesni,
kdaj bom peval
spet o zlati vesni?

Ko zveneli
cvetni so logovi,
ko zapali
beli so sněgovi!

Ko prišla je
tuga v mojo dušo,
kakor smrt na
zapuščeno rušo ...

Bogumil Gorenjko.

